

בס"ד* שבת פרשת בא יו"ד שבת, ה'תש"י

יארצייט פבוך אמו זקנתו הרבנית הצדקנית מרת רבקה נשמתה ע"ן
זכותה יגן עלינו

"באתי לגני אחתי כלה", ואיתא במדרש רבה (במקומו) "לגן אין פתיב פאן אלא לגני, לגנוני, למקום שהיה עקרי בתחלה", דעקר שכינה בתחוננים היתה, ועל ידי חטא עץ הדעת נסתלקה השכינה מארץ לרקיע, ועל ידי חטא קין ואנוש נסתלקה השכינה מרקיע א' לב' וג', ואחר כך בדור המבול נסתלקה מרקיע ג' לד', וכדאיתא במדרש רבה על פסוק "וישמע את קול הו' אלקים מתהלך בגן – אמר רבי אבא, מהלך אין פתיב פאן אלא מתהלך, קפץ ואזל קפץ ואזל", ואחר כך עמדו שבעה צדיקים והורידו את השכינה למטה, אברהם זכה והוריד את השכינה מרקיע ז' לו', ויצחק מו' לה', עד פי משה שהוא השביעי (וכל השביעין חביבין) הורידו למטה בארץ. ועקר גלוי אלקות היה בבית המקדש, דכתיב "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", בתוכו לא נאמר אלא בתוכם, בתוך כל אחד ואחד, וזהו "צדיקים יירשו ארץ וישכנו לעד עליה", דצדיקים יירשו ארץ שהיא גן עדן, מפני מה, לפי שהם משכינים (הינו ממשיכים) בחינת שוכן עד² מרום וקדוש, שיהיה בגלוי למטה. וזהו "באתי לגני לגנוני, למקום שהיה עקר בתחלה", דעקר שכינה בתחוננים היתה. והענין הוא, דהנה תכלית הפונה בכריאת והתהוות העולמות, דנתאזה הקדוש ברוף הוא להיות לו יתברך דירה בתחוננים, שיהיה גלוי אלקות למטה על ידי עבודת האדם, על ידי אתפפא ואתהפכא, דנשמה תרד למטה להתלבש בגוף ונפש הבהמית, והם יעלימו ויסתירו על אור הנשמה, ובכל זה תפעל הנשמה ברור וזכוף הגוף ונפש הבהמית, וגם חלקו בעולם. וזהו "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", בתוך כל אחד ואחד, והוא על ידי העבודה בעבודת הבורים בכחינת אתפפא ואתהפכא, וכמאמר "כדי אתפפא סטרא אחרא אסתלק יקרא דקודשא בריה הוא בכולהו עלמין". והנה מה שאומר "בכולהו עלמין", הפונה על מדרגת האור שהוא בכולהו עלמין בשונה, והינו אור הסובב כל עלמין שמאיר בכל העולמות בשונה, דבעולמות הרי יש חלוקי מדרגות, דאינו דומה עולמות עליונים לעולמות תחתונים, דבעולמות העליונים מאיר האור בגלוי, ובעולמות התחתונים האור אינו מאיר בגלוי כל כך, ויש שהאור בא

(* נדפס בספר המאמרים תש"י עמ' 111 ואילך. ההערות ומראי מקומות הם מכ"ק אדמו"ר. 1) ויקרא רבה פרשה כט, א. - ראה גם כן סוף [מאמר] דיבור המתחיל החודש הזה ש"ת. 2) להעיר בענין "עד" מזוהר חלק ב ריש פרשת וארא ובביאורי הזוהר שם. לקוטי תורה [מאמר] דיבור המתחיל אלה פקודי פרק ו ביאורו פרק ד. 3) ראה תניא פרק כז. לקוטי תורה ריש פרשת פקודי. שם פרשת חוקת [מאמר] דיבור המתחיל על כן יאמרו פרק ב.

שבת פרשת בא יו"ד שבט, ה'תש"י

בבחינת העולם והסתר, ויש בזה חלוקי מדרגות, וכמו שכתוב "אף ידי יסדה ארץ וימיני טפחה שמים", ואיתא במדרש⁴ "נטה ימינו וכרא שמים, ונטה שמאלו וכרא ארץ", וידוע דיד ימין מורה על האור והגלוי יותר, וזהו "וימיני טפחה שמים", ד"שמים" הפונה עולמות העליונים – שם הגלוי בבחינת ימין שהוא גלוי האור, והאור עצמו הוא בבחינת גלוי, ו"ארץ" הפונה עולמות התחתונים, הם מבחינת שמאל שאין האור בגלוי כל כך, וגם האור עצמו בא בבחינת העולם והסתר, כידוע ההפך בד' עולמות, דכתיב "כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו", שהם ד' עולמות – אצילות בריאה יצירה עשיה – בזה האור אינו כמו שהוא באצילות, כמו שהוא בבריאה יצירה עשיה, דאצילות הוא⁵ בבחינת גלוי ההעלם, ואצילות מלשון אצלו וסמוך, וכן פרוש אצילות מלשון הצלה והפרשה, דאצילות עם היותו בחינת עולם, אבל בכללותו הוא בכלל עולמות האין סוף, מה שאין בן בריאה שהוא התחלת המציאות בבחינת יש מאין. וזהו "כל הנקרא בשמי ולכבודי", דשמי וכבודי הוא המיוחד בי עדין, שקאי על עולם האצילות שהוא עולם היחוד וההתכללות, שהאור שם בתכלית הגלוי, דאינו דומה ללך כמו שהוא בעולמות בריאה יצירה עשיה, ובבריאה יצירה עשיה עצמן יש חלוקי מדרגות בהגלוי אורות כמו שהוא בעולם הבריאה ועולם היצירה ועשיה. אמנם כל זה הוא בהאור שפא להחיות את העולמות בבחינת ממלא כל עלמין, אבל בהאור שהוא למעלה משיכות אל העולמות, והוא בחינת אור הסוכב כל עלמין, שפא בבחינת סוכב ומקיף לעולמות, הרי מאיר בכל העולמות בשנה, וזהו "בכולהו עלמין", והינו שאור זה הנה אפן המשכתו הוא בכל העולמות בשנה. אמנם בכדי להמשיך אור זה בכולהו עלמין, הוא על ידי העבודה בעבודת הברורים בבחינת אתפפיא ואתהפכא דוקא. וזהו "כד אתפפיא סטרא אתרא", פאשר פועל בעבודתו להיות אתפפיא סטרא אתרא ואתהפכא חשוכא לנהורא, הנה יתרון האור הוא מהחשך דוקא, והינו דכאשר החשך נהפך לאור, הנה נעשה יתרון האור, שהאור מאיר בגלוי עד אשר יאיר למטה ממש, והינו שנמשך האור באפן כזה, אשר אפן המשכתו הוא בכל העולמות בשנה. וזהו "כד אתפפיא סטרא אתרא אסתלק יקרא דקודשא בריהו בכולהו עלמין", בחינת האור, שנמשך⁶ אור הסוכב כל עלמין שאפן המשכתו בבחינת סוכב ומקיף בכל העולמות בשנה, ואם בן מאיר גם למטה כמו שהוא למעלה. וזהו "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", בתוך כל אחד ואחד, על ידי העבודה דבחינת אתפפיא ואתהפכא חשוכא לנהורא, הנה נעשה על ידי זה יתרון האור, דאסתלק יקרא דקודשא בריהו הוא בכולהו עלמין, שמאיר ומתגלה אור הסוכב.

4) ראה פרקי דר' אליעזר פרק יח. זוהר חלק ב כ, א. לז, א. פה, ב. 5) ראה בכל זה תורה אור פרשת בראשית ביאור [מאמר] דיבור המתחיל כי כאשר השמים. שם ריש פרשת וירא. ביאור דואלה המשפטים ועוד. 6) נקראת המשכה זו בזוהר לשון אסתלק שהוא בחינת גלוי אור הסוכב

באתי לגני אחותי כלה

קצור. עקר שכינה בתחתונים. יבאר דכונת בריאת העולמות שיהיה דירה בתחתונים, ונעשה על ידי אתפכיא ואתהפכא, שממשיך אור הסובב, שזהו בכולהו עלמין בשוה.

ב) והנה זאת היתה העבודה במשכן ומקדש בעבודת הבורים, דבחינת אתפכיא המביא ומעלה לבחינת אתהפכא חשוכא לנהורא, ולכן אחת העבודות שיהיה במקדש הוא ענין עבודת הקרבנות, שהוא עבודה רוחנית שבנפש, וזהו ענין השתתפות הפהנים והלויים בעבודתם ושירים וזמרים בעת הבאת הקרבן, שזהו עבודה רוחנית. וענין עבודת הקרבן בעבודה בנפש האדם הוא, דכתיב "אדם כי יקריב מקם קרבן להו', מן הבמה מן הבקר ומן כו', דלכאורה יקשה דאם היתה פונתו בזה רק לבאר משפטי הקרבן, הנה ליה למימר אדם מקם כי יקריב קרבן להו', הנה כן וכך יהיה משפט הובאת הקרבן והלכותיו, ומפני מה אומר "אדם כי יקריב מקם" וכו'. אלא ידוע הפונה בזה הוא שבא גם לבאר פללות ענין הקרבנות בעבודה בנפש האדם, וזהו "אדם כי יקריב", האדם פאשר יתקרב לאלקות, הנה מקם הוא קרבן להו', מקם ובכס תלוי הדבר להיות קרבן להו', הינו להיות קרוב אל הו', דידוע דקרבנות⁸ הם ענין קרוב הכחות והחושים, ובא בזה לבאר, דכאשר בא להתקרב לאלקות, הוא "מקם", והינו שתלוי הדבר בכס, דאל יאמר אדם איך אתקרב אל אלקות, ובפרט פאשר ידע מהותו העצמי שהוא בשפלות ומלכלך בכמה ענינים לא טובים, ואם כן הוא בתכלית הרחוק מאלקות ואיך אתקרב לאלקות, ועל זה הוא אומר מקם, בכס הדבר תלוי, דכל אחד ואחד מישאל יכול לאמר⁹ מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי אברהם יצחק ויעקב, ואין בזה הגבלות כלל, ואין שום דבר המונע ומעכב חלילה, לעלות ולהגיע ולהתקרב לאלקות, ואין הקדוש ברוך הוא בא בטרוניא¹⁰ עם בריותיו, ומתגלה ומאיר בכל אחד ואחד לפי כחו ויכלתו, כדאיתא במדרש רבה¹¹ "וכשאני מבקש איני מבקש לפי פחי אלא לפי כחן", לפי הפח של כל אחד ואחד, דעל ידי זה הנה בכח כל אחד ואחד לעלות ולהגיע למדרגה היותר געלית. וזהו "אדם כי יקריב", דבכדי שהאדם יתקרב לאלקות הוא "מקם", שבכס הדבר תלוי, והינו "מקם קרבן להו'", דמקם תקריבו את הקרבן להו', דאין הפונה רק הקרבן של הבמה בלבד, כי אם מקם ממש, והוא "מן הבמה", הבמה שבלבו של אדם, שהוא הנפש הפהמית. "מן הבקר ומן הצאן", הן המה הפרטי מדרגות

כל עלמין כו' בבחינת רוממות (תורה אור סוף פרשת ויקהל עיין שם). (7) ראה קונטרס לימוד החסידות פרק יב. [מאמר] דיבור המתחיל טעמה תש"ט (קונטרס סב) פרק ב ואילך. (8) ראה [מאמר] דיבור המתחיל טעמה הנ"ל, ושם נסמן. (9) תנא דבי אליהו רבה פרק כה. (10) עבודה זרה ג א. וראה ספר המאמרים אידיש בתחלתו. (11) במדבר רבה פרשה יב, ג.

דישנם בנפש הבהמית, וכידוע הענינים בזה, דאינו דומה האפני הברורים בכל אחד ואחד, דישנו שהנפש הבהמית שלו הוא שור נגח ובעל מדות גסות ביותר, ויש שהוא צאן שהוא בהמה דקה, אף שגם זה בכלל בהמה, אבל הוא בדקות על כל פנים (וכמבאר באריכות¹² בקנטרס התפלה, תר"ס), וזהו שאומר אשר "תקריבו את קרבנכם". והנה בהקרבן הגשמי הוא שמביאין בהמה גשמית על גבי המזבח, והיה האש שלמעלה, וכדאייתא ביומא (כא עמוד ב) רבוצה פארי (גחלת שנפלה מן השמים בימי שלמה והיתה על המזבח, רש"י). ובוהר איתא¹³ "אריה דאכל קורבנין", הנה כמו כן הוא בעבודה בנפש האדם, הרי יש אש שלמעלה, והוא הרשפי אש שבנפש האלקית, וכמאמר "רשפיה רשפי אש שלהבת זיה", ואיתא במדרש רבה (הובא בילקוט) פאש שלמעלה, שאין האש מכבה למים ואין המים מכבין לאש, והינו שבטבע הנפש האלקית הרי יש בו רשפי אש האהבה לאלקות, והוא בדיגמא אש שלמעלה שאין המים מכבין אותו, והמים הם מים רבים¹⁴ ברבוי הטרודות בטרדות הפרנסה ובלבולים שונים בטרדות שונות המבלבלים בתורה ועבודה, ובכל זה הנה גם הנקרות לא ישטפוה, לפי דרשפי אש האהבה שבנפש האלקית הוא בדגמת אש שלמעלה דאין המים מכבין אותה, ובה צריך להיות ההקרה של הנפש הבהמית, שגם הוא יהיה לו אהבה לאלקות, וכמו שכתוב "ואהבת את הוי' אלקיך בכל לבבך", ואמרו רז"ל "בשני יצריך", דגם הנפש הבהמית יהיה לו אהבה לאלקות, דזה בא על ידי התלבשות הנפש האלקית בנפש הבהמית, דתחלה הרי¹⁵ הנפש הבהמית אין לו שום ידיעה והרגש בעניני אלקות כלל, אמנם על ידי התלבשות הנפש האלקית ומתבונן בהתבוננות אלקי דגם הנפש הבהמית יוכל להשיגו, הנה על ידי זה נעשה התקרבות הנפש הבהמית (וכמו שמבאר במקום אחר שנעשה חקיקה כללית בהנפש הבהמית דאלקות הוא גם כן דבר המוכן והמשג כו'), הנה אחר כך הוא "רב תבואות בכת שור", שמתהפך מבהמיותו ועולה ונכלל ברשפי אש התשוקה שבנפש האלקית. וכמו שעל ידי קרבן הגשמי הרי מתברר הניצוצי דומם צומח חי, הנה כמו כן על ידי ההקרה ברוחניות הרי מתברר ומתהפך החשוכא דנפש הבהמית לנהורא. וזהו "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", דבתוך כל אחד ואחד הרי על ידי עבודתו בבחינת אתפסא, והעקר המביא לידי אתהפכא כו', הנה כד אתפסא סטרא אחרא אסתלק יקרא דקודשא בריך הוא בכלהו עלמין, בחינת האור והגלוי, שהוא בחינת סובב כל עלמין כו'.

12) ראה גם כן שיחת שמחת תורה תרס"א (בספר תורת שלום). [מאמר] דיבור המתחיל משכני (השני) תש"א. 13) ראה זוהר חלק א ו, ב. זוהר חלק ב רעח, א. זוהר חלק ג יז, א. ועוד. 14) בארוכה ראה תורה אור ריש פרשת נח. המשך מים רבים תרל"ו. ועוד. 15) להעיר מהמשך ראש השנה ה'תש"י פרק יב, יג, כא ואילך.

באתי לגני אחותי כלה

קצור. יבאר ענין הקרבנות בעבודה ד'אדם פי יקריב" צריך להיות "מכם קרבן".
אש שלמעלה ואש מלמטה, אהבה דנפש האלקית ודנפש הבחמית. אהבה
דנפש הבחמית באה על ידי התלבשות נפש האלקית בנפש הבחמית.

ג) ו**בזה** יוכן מה שהמשפן היה מעצי שטים דוקא, דלהיות שעקר העבודה במשפן
ומקדש הוא לאתהפכא חשוכא לנהורא, שזהו ענין עבודת הקרבנות כנ"ל
(ובפרט¹⁶ מעשה הקטרת), ועל ידי העבודה שבמקדש הנה על ידי זה האיר גלוי
אלקות בעולם, ולכן היה מעצי שטים, דהנה שיטה¹⁷ פרושה נטיה, דהינו שיש דבר
שהוא אמצעי, וההטיה לאיזה צד, למעלה או למטה, נקראת שיטה, וכן פרוש שטות,
דשטות הוא ההטיה מהידיעה והחכמה, דידיעה והשגה הוא דרך המצוה, וההטיה
מזה נקרא שטות. והנה יש שטות דלעמת זה, וכמו שכתוב "פי תשטה אשתו", ופרש
רש"י תט מדרכי הצניעות, וכתוב "וישב ישראל בשטים", שהוא ענין¹⁸ השטות
דלעמת זה, וכמאמר רז"ל "אין אדם עובר עברה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות",
ורוח הנה מכסה על האמת, ורוח שטות הוא רוח הקלפה וסטרא אחרא, ונקרא
"שטות" על-דרך מלך זקן וכסיל, והם המכסים על האור והגלוי, דאלקות הוא אמת
וחיים, וכמו שכתוב "והרזי אלקים אמת הוא אלקים חיים", והרוח שטות מכסה על
האמת והחיות האלקית, ולכן נקרא בשם "קלפה", וכמו הקלפה המכסה על הפרי, כן
הרוח שטות מכסה מעלים ומסתיר על האור דגלוי אלקות. וזהו הסבה מה שאפשר
אשר האדם יכול להיות חס-ושלום עובר עברה, דלכאורה איך אפשר הדבר אשר
יבוא האדם לידי עברה, והוא רק לפי שאינו מרגיש¹⁹ שבזה הוא נפרד מאלקות,
ונדמה לו אשר עודנו ביהדותו, ואם יודע את האמת כמו שהוא, שעל ידי החטא
ועון נעשה נפרד מאלקות, הרי לא היה עושה את דבר העברה רחמנא-לצלן בשום
אופן, לפי שבטבע כל ישראל שאינו רוצה בשום אופן ואינו יכול כלל להיות נפרד
מאלקות, והראיה דכאשר בא לידי נסיון וכופין אותו חס ושלום על ענין של פפירה,
דאז אי אפשר לטעות ולחשב שאינו נעשה נפרד מאלקות, הרי הוא משליך חיו
מנגד, ומקבל עליו כל המיני סורין חס-ושלום ומוסר נפשו על קדשת שמו ותברך,
וכן נראה במוחש ממש גם אפלו בדרגות הפחיתות בקל שבקלים ופושעי ישראל
דעוללים למסר נפשם על קדשת שמו ותברך, לפי דאז הרי יודע ומרגיש בנפשו,
ואינו רוצה חס-ושלום להפרד מאלקי ישראל, דכזה להיות חס-ושלום וחס-וחלילה

16) ראה תורה אור פרשת וישב ריש [מאמר] דיבור המתחיל בכ"ה בכסלו. אור התורה פרשת
תולדות הגהה לריש [מאמר] דיבור המתחיל ראה ריח בני. 17) ראה בכל הנ"ל המשך וככה תרל"ז
פרק טל ואילך. קונטרס ומעין. 18) סנהדרין קו, א. ספרי, במדבר רבה ותנחומא סוף פרשת בלק.
19) ראה תניא פרק כד כה. קונטרס ומעין מאמר ב ואילך.

נפרד מאֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל אֵין בִּכְלֹת שׁוּם בַּר יִשְׂרָאֵל, אֲבָל בְּשֹׁאֲרֵי דְבָרִים, הֵינּוּ בְּשֹׁאֲרֵי עֲבֻרוֹת רַחֲמָנָא-לְצַלָן, הָרִי אֵינוֹ יוֹדֵעַ וְאֵינוֹ מְרַגֵּשׁ שְׂנֵעֲשֶׂה עַל יְדֵי זֶה נִפְרָד מֵאֲחֻדוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְנִדְמָה לוֹ כִּי הוּא עוֹד בְּיַחְדוֹתוֹ כְּאִשֶּׁר הָיָה, וְזֶה בָּא מֵהַרוּחַ שְׁטוֹת דְּסִטְרָא-אַחְרָא שְׂמַכְסָה עַל הָאוֹר וְהַגְּלוּי שְׁלֵא יִרְגַּשׁ בוֹ, פְּרוּשׁ דְּהַרוּחַ שְׁטוֹת גּוֹרֵם לוֹ לְהֶאָדָם הַעֲדָר הַהֲרָגָשׁ, וְהֵינּוּ שְׂתַקְףָה הַחֲמֻדָּה²⁰ בַּתְּאֵוָה וְהַחֲמִימוֹת דְּנִפְשׁ הַבְּהֵמִית גּוֹרֵם לוֹ הַקְּרִירוֹת וְהַעֲדָר הַהֲרָגָשׁ בְּעֵנְיָנִים הַרוּחָנִיִּים, פְּרוּשׁ דִּיא צוּגְעֵבּוּנְדְקִיט אֹן צְעָקָא־כְּטִיט אֵין עֵנְיָנִי חֲמֻדָּה וְתְאֵוָה בְּרִיתִיחָה, זֶה מְקַרֵּר הַהֲרָגָשׁ (דְּעַם דְּעִרְהֵער אֹן גַּעפִּיל) בְּעֵנְיָנִים הַרוּחָנִיִּים, עַר אֵיז אֲזוּי פִּיל אֵיבְעֵרְגֵעֵגְעֵבֵעֵן בְּעֵנְיָנִי תְאֹוֹתִיו וְרִצְוֹנוֹתִיו הַחֲמֻרִים וְהַגְּשָׁמִים, אֲזוֹ דְּעַר רוּחָנִית דִּיקְעַר הַרְגַּשׁ אֵיז בָּא אִים בְּתַכְלִית הַהֲעֵלֵם וְהַסְתֵּר, וְהֵינּוּ שְׂנֵעֲשֶׂה בְּלִתֵּי מְרַגֵּשׁ כָּלֵל, וְאֵינוֹ מְרַגֵּשׁ לְהַנְעֵם וְהַעֲרִבוֹת וְהַטּוֹב וְהַעֲלוּי בְּקִיּוֹם הַמְצֻוֹת, וְכֵן אֵינוֹ מְרַגֵּשׁ הַפְּחִיתוֹת בְּרַחֲוִקוֹ מֵאֱלֹקוֹת שְׂנֵעֲשֶׂה עַל יְדֵי חֲטָא וְעוֹן, וּבְדֶרֶךְ כָּלֵל הוּא כְּסוּי הַנִּפְשׁ הַבְּהֵמִית שְׂמַכְסָה עַל הַנִּפְשׁ הָאֱלֹקִית, דְּהִנְהַ הַנִּפְשׁ הָאֱלֹקִית הוּא אֱלֹקוֹת בְּעֵצֵם מֵהוֹתוֹ, וּבְפִרְט הַנִּיצוּץ שְׁבוּ²¹ (הוּא הַנִּיצוּץ פִּרְטִי הַשֵּׁיף אֶל גּוּפוֹ הַפִּרְטִי כו'), שְׂעַל יְדוֹ הוּא מְרַגֵּשׁ בְּכָל הַעֵנְיָנִים הָאֱלֹקִיִּים, וּמְרַגֵּשׁ מְאֹד בְּדָבָר שֶׁהוּא מְנַגֵּד לְאֱלֹקוֹת, וְהֵינּוּ דְדָבָר שְׂאֵינוֹ אֱלֹקוֹת בְּגִלוּי אֵינוֹ רוֹצֵה בוֹ, וּבְפִרְט בְּדָבָר שֶׁהוּא מְנַגֵּד עַל אֱלֹקוֹת, וּבוֹרַח מִזֶּה כְּבוֹרַח מִדָּבָר הַמְזִיק, וּכְאִדָּם הַבוֹרַח מִמּוֹת, דְּבוֹרֵר לוֹ לְהַנְפֵּשׁ הָאֱלֹקִית דְּמִיתָה רוּחָנִית רַחֲמָנָא-לְצַלָן הוּא קָשָׁה יוֹתֵר מִמִּיתָה גְּשָׁמִית חֵס וְשְׁלוֹם, וְכָל תְּשׁוּקָתוֹ וְחִפְצוֹ הוּא בְּאֱלֹקוֹת, וְלַעֲשׂוֹת כְּלִים לְאֱלֹקוֹת, וְכָל גְּסוּת וְחֲמֻרִיוֹת יִשׁוּת וּמְצִיאוֹת הַנִּפְשׁ הַבְּהֵמִית, הָרִי הוּא מְכַסֶּה וּמְסַתֵּר וּמְעֵלִים עַל הַהֲרָגָשׁ דְּנִפְשׁ הָאֱלֹקִית, וּבְכַפְשִׁיטוֹת הוּא אֲזוֹ דְּעַר גַּעֲשֵׁמָאֵק פּוֹן וְעוּלֵט (עוּלֵם שֶׁהוּא הַעֵלֵם) אֵיז מְכַסֶּה וּמְסַתֵּר אוּיף דְּעַם הַרְגַּשׁ אֱלֹקִי, שְׂזֵהוּ הַיִּפְף הַכּוֹנֵה מִמֶּשׁ, מִמָּה שְׂהִיתָה כּוֹנֵה הַעֲלִיוֹנָה בְּכִרְיַאת הַעוֹלָמוֹת, דְּנִתְאָוָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא לְהִיוֹת לוֹ יִתְבָּרַךְ דִּיבְרָה בְּתַחְתּוֹנִים עַל יְדֵי עֲבוּדַת הָאָדָם בְּגוּף וּנְפֵשׁ הַבְּהֵמִית, וְלְהִיוֹת כְּעוּלֵם זֶה דוֹקָא וּלְכַרְרוֹ וּלְזַכּוֹ, וּבְפַעַל בָּא לְהִיפְף חֵס-וְשְׁלוֹם, שְׂהַעוּלֵם מְסַתֵּר אֲצִלוֹ עַל אוֹר הָאֱמֶת, וְנִתְעַבָּה וְנִתְגַּשֵּׁם כָּל כֶּף עַד שְׁנַחֲסַר אֲצִלוֹ כָּל חוּשׁ מֵהַהֲרָגָשׁ (הַנִּקְרָא פִּילְעוֹן) בְּעֵנְיָנִים הַרוּחָנִיִּים, שְׂזֵה בָּא בְּסִבַּת הַנִּפְשׁ הַבְּהֵמִית, שֶׁהוּא קְבוּעַ וּמְשָׁרֵשׁ בְּעֵנְיָנֵי הַעוּלֵם, וְזֵהוּ כָּל מֵהוֹתוֹ וְעֵנְיָנוֹ, וּבָהֶם יִהְיֶה וְיִחַשְׁבּ וְיִדְבַּר בְּחִיוֹת בְּהַרְגַּשׁ, מִיט אַ גְּרוּיִסְעֵן גִּישְׂמָאֵק,

20 להעיר מ[מאמר] דיבור המתחיל ויאמר משה תש"ט (קונטרס סג) פרק יב יג. 21) אולי הכוונה למה שנאמר בעץ חיים שער דרושי אצילות בריאה יצירה עשיה פרק א (הובא בלקוטי תורה [מאמר] דיבור המתחיל ושמתי כרכד השני פרק ב): יש ניצוץ קטן מאוד שהוא בחינת אלקות כו' וזה הניצוץ מתלבש בכח ניצוץ אחד נברא כו' הנקרא יחידה, עד כאן לשונו. ויותר נראה לי שמכוון כאן לניצוץ נברא הנ"ל. ועיין גם כן לקוטי תורה פרשת אמור [מאמר] דיבור המתחיל ונקדשתי פרק ה. דרך חיים פרק ח. קונטרס העבודה פרק ה.

באתי לגני אחותי כלה

אֲשֶׁר הִרְגֵשׁ זֶה בְּכִלְלוֹתוֹ וּבִפְרֻט עֲנִין הַנֶּעֱם (דְּעַר גִּישְׁמָאק) שֵׁישׁ לוֹ בְּזָה הוּא שׁוֹלֵל אֶת הַהִרְגֵשׁ בְּרוּחַנִיּוֹת, וְהַעֲקָר הוּא מִפְּנֵי הַקְּרִירוֹת שֶׁל הַנֶּפֶשׁ הַבְּהֵמִית, דִּי עֲצָם קַאֲלֵטְקִיט שְׁלוֹ אֵין עֲנִינִים רוּחַנִיִּים מִפְּנֵי שֶׁהוּא בְּהֵמִי בְּעֲצָם מֵהוּתוֹ, דְּשָׂמוּ מוֹכִיחַ עֲלָיו נֶפֶשׁ הַבְּהֵמִי, כָּל חֵיווֹת וְהִרְגֵשׁוֹתוֹ הוּא רַק בְּעֲנִינִים בְּהֵמִיִּים, וְכִמוּ שְׂאֵנוּ רוֹאִין בְּמוֹחַשׁ, דִּישׁ אֲנָשִׁים כְּאֵלוֹ אֲשֶׁר לְבַד זֹאת שֶׁהֵם רִיקִים מִחֻמְקָה תוֹרָה וּמִדּוֹת יִשְׁרוֹת הִנֵּה מַעֲשִׂיהֶם כְּמַעֲשֵׂה בְּהֵמָה מִמֶּשׁ, שְׁדוֹרְסִים וּמְלַעֲיגִים רַחֲמָנָא־לְצֻלָּן מִעֲנִינִים הַרוּחַנִיִּים אֲשֶׁר אֵין לָהֶם שׁוּם מִשְׁגַּ כָּלֵל, וְהָרִי הֵם כְּבֵהֵמָה מִמֶּשׁ, הַהוֹלֵכֵת וְדוֹרְסֵת מִבְּלֵי הַבְּחֻן כָּלֵל אִם הוּא עֶפֶר וְעֵץ אוֹ גוֹף אָדָם, שֶׁהוּא מִפְּנֵי הַעֲדָר הַהִרְגֵשׁ, דְּבֵהֵמָה הָרִי אֵין לָהּ דַּעַת, כְּמוֹ כֵּן יִשְׁנִם אֲנָשִׁים כְּאֵלוֹ שֶׁהֵם כְּבֵהֵמָה מִמֶּשׁ, וְלוֹעֲגִים עַל הַתּוֹרָה וּמִצְוֹת (וּמֵהֶם הַבוֹחֲרִים לָהֶם דְּרָכִים שׁוֹנִים, מִצְוָה זֹאת הֵם מְקַיְמִים, וּבְזָה אֵינִם רוֹצִים לְקַיְמָה כּו'). וְהַדּוּמָה, דְּכָל זֶה הוּא בָּא מִהַעֲזוֹת וְהַקְּרִירוֹת דִּנְפֶשׁ הַבְּהֵמִית, אֲשֶׁר זֶה הוּא הַסִּבָּה וְהַגּוֹרֵם מֵהַ שְׂאָדָם בָּא לִידֵי עֲבָרָה רַחֲמָנָא לְצֻלָּן, שֶׁהוּא רוּחַ שְׁטוֹת דְּסִטְרָא אַחְרָא וְהַפְּסוּי דִּנְפֶשׁ הַבְּהֵמִית, שֶׁהֵם מְעֲלִימִים וּמְסַתִּירִים עַל אוֹר הָאֱמֶת עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה הִיפּוֹף הַפּוֹנָה הַעֲלִיוֹנָה, דְּכּוֹנֵה הַעֲלִיוֹנָה שְׁנֹבְרָא הַעוֹלָם בְּכַדִּי לְבָרְרוֹ וְלַעֲשׂוֹתוֹ כְּלֵי לְאַלְקוֹת, וְעַל יְדֵי כְּסוּי הַנֶּפֶשׁ הַבְּהֵמִית הִנֵּה בָּא הַהִיפּוֹף מִמֶּשׁ, שֶׁהַעוֹלָם לֹא דִי שְׂאֵנוּ מִתְבָּרַר וּמְזוֹבֵף, הִנֵּה עוֹד מְעֲלִים וּמְסַתִּיר עַל אוֹר הָאֱמֶת, וְזֵהוּ הַרוּחַ שְׁטוֹת שֶׁמְכַסֶּה עַל הָאֱמֶת.

קצור. יְבֵאָר דְּרוּחַ שְׁטוֹת, תְּקַף הַתְּאֻוָּה וְנֶפֶשׁ הַבְּהֵמִית בְּכָלֵל, מְכַסִּים עַל הָאֱמֶת וְגוֹרְמִים הַעֲדָר הַהִרְגֵשׁ הָאֲלֵקוֹת וְעֲלוּי הַמִּצְוֹת, וּפְחִיתוֹת הַרְחוּק מֵהֶם.

ד) אָמְנָם זֶה שֶׁהַנֶּפֶשׁ הַבְּהֵמִית מְכַסֶּה עַל הַנֶּפֶשׁ הָאֲלֵקִית, וְהֵינּוּ הַרוּחַ שְׁטוֹת, שֶׁמְכַסֶּה וּמְעֲלִים עַל אוֹר הָאֱמֶת וְהַגְּלוּי, וְהֵינּוּ דָּאס וְדָאס וְעוֹלֵט אִזִּי מְעֲלִים אוּיף אֲלֵקוֹת, הוּא רַק עַל הַמִּדּוֹת דִּנְפֶשׁ הָאֲלֵקִית, אֲבָל לֹא עַל הַעֲצָמוֹת דִּנְפֶשׁ הָאֲלֵקִית. דִּהֵנָּה כְּתִיב "יַעֲקֹב חִבֵּל נַחֲלָתוֹ", הַתְּקַשְׁרוֹת הַנֶּשְׁמָה בְּאֲלֵקוֹת הוּא חִבֵּל²² הַשְׁזוֹר מִתְרַנֵּ"ג נִימִין, דִּהַחִבֵּל הוּא הַנֶּשְׁמָה עֲצָמָה, דִּנְשַׁמְתוֹ שֶׁל אָדָם הוּא הַחִבֵּל הַמְקַשְׁרוֹ בְּאֲלֵקוֹת, וְלֹזֹאת הַנֶּשְׁמָה עֲצָמָה שְׁזוֹרָה מִתְרַנֵּ"ג נִימִין, וְכַדְאִיתָא בְּסִפְרָא שֶׁל בֵּינוֹנִים פְּרָק נָא, דִּהַנֶּשְׁמָה כְּלוּלָה מִתְרַנֵּ"ג כַּחוֹת, וְטַעַם הַדְּבָר הוּא, דְּאָמְרוּ רַבֵּי (סְנֵהֲדָרִין פְּרָק ד' מִשְׁנָה ה) "חֵיב אָדָם לֹמַר בְּשִׁבְלֵי נִבְרָא הַעוֹלָם", דְּעוֹלָם הוּא מְלִשׁוֹן הַעֲלָם, דְּכָל אֶחָד וְאֶחָד חֵיב לֹמַר דִּהַעֲלָם וְצִמְצוּם הַרְאִשׁוֹן נִבְרָא בְּשִׁבְלֵי, בְּכַדִּי לְבָרְרוֹ וּלְזַכּוֹ, וְהָאָדָם הוּא בְּצִיּוֹר רַמ"ח אַבְרָים וּשְׁס"ה גִּידִים שֶׁהֵם בְּמִסְפַּר תְּרַנֵּ"ג, דְּלִכְּן כָּל הַמְדַרְגּוֹת בְּהַשְׁתַּלְשְׁלוֹת הֵם בְּמִסְפַּר זֵהָ, וְלִכְּן הִנֵּה גַם בְּהַנֶּשְׁמָה הָרִי יֵשׁ גַם כֵּן תְּרַנֵּ"ג כַּחוֹת, שֶׁבָּהֶם תְּלוּיִים הַתְּרַנֵּ"ג מִצְוֹת, וְחִבֵּל זֶה דִּנְשַׁמָּה הָרִי מִתְקַשֵּׁר

באלקות, וכמו החבל שראשו אחד קשור למעלה, וראשו השני קשור למטה, הרי על ידי זה נעשה ההתקשרות להיות לאחדים, הנה כמו כן הוא גם בן בחבל דנשמה, שראשו האחד קשור למעלה, והוא התקשרות את ה' תפאה בהג' אותיות יה"ו, וראשו אחד קשור למטה, והוא בהארת הנשמה המתלבשת בגוף האדם להחיותו, וזהו "יעקב חבל נחלתו", דגם במדרגות הנמוכות שהם בכחינת עקבים, הנה על ידי חבל דנשמה הרי הם קשורים בהעצמות, וכביכול שהם (נשמות ישראל) נחלתו של מעלה, ועל ידי זה הם קשורים בתכלית ההתקשרות. והנה ענין הפסירה רחמנא לצלן או עברה שהיא בכת חס-ושלום, הלא הם נוגעים לעצם ההתקשרות, הינו בכללות ההתקשרות, שהם עצם הנשמה ועצם הנפש, ועל-דרך דכתיב "כי עונתיכם היו מבדלים ביניכם לבין אלקיכם", דאלקיכם פרוש אלקה שלכם, והינו האלקות שבנשמה, וענינים אלו הרי הם נוגעים בכללות ההתקשרות, וידוע²³ דעל עצם הנשמה הרי אין שום דבר המעלים ומסתיר, ולזאת כאשר בא איזה דבר הננוגע בכללות התקשרות נפשו, שיכול להיות נפרד על ידי זה מאלקות חס-ושלום, וכנ"ל דאיש ישראל אינו רוצה בשום אופן ואינו יכול חס-ושלום להפרד מאלקות ולכן נרגש אצלו דבר זה, אבל בשארי עברות חס ושלום שאינם בכת הרי הם נימין פרטיים, ולכן אינם נרגשים אצלו כל כך. והגם דבעברו על אחת ממצוות הו' אשר צוה לעשותו ואינו עושה, או שעושה אחת ממצוות הו' אשר צוה הו' לבלתי לעשותו, הרי על ידי זה נפסק הנימא פרטית (דבפרט זה הרי הוא כל העצמות של הפרט הזה), ועוד יותר שפועל חלישות בכללות החבל, ובכל זה הנה להיותם רק נימין פרטיים הרי אינו נרגש אצלו כל כך, והינו שבזה הנה המדות דנפש הבהמית מעלימים ומסתירים על המדות דנפש האלקית, והינו שאינו נרגש אצלו האור והחיות האלקי, וזהו הסבה שבא לידי עברה רחמנא-לצלן, והינו הרוח שטות דסטרא אתרא שמכסה ומעלים על אור האמת, שאינו נרגש אצלו האור האלקי, וכה הנה יורד רחמנא-לצלן מדחי אל דחי עד שבא לעשות דבר אסור רחמנא-לצלן, והוא מצד הרוח שטות כנ"ל.

קצור. ימשיך דרוח שטות מכסה רק על מדות דנפש האלקית ולא על עצמותה ועצם ההתקשרות.

ה) והנה בשם שיש הט"ה למטה מן הדעת שהוא נקרא בשם שטות דקלפה, הנה כמו כן ישנו הט"ה למעלה מן הדעת, והוא שטות דקדושה. והענין הוא, דהנה אמרו רז"ל (פתיבות יז עמוד א) "אמרו עליו על ר' יהודא ברבי אילעאי, שהיה נוטל בד של הדס ומרקד לפני הפלה וכו', רב שמואל בר רב יצחק מרקד אתלת (ש"ל

באתי לגני אחותי כלה

בדין, זורק אחת ומקבל אחת, (רש"י), אמר רבי זירא קא מכסף לן סבא (שמואל) בכבוד תלמידי חכמים ונוהג קלות ראש בעצמו, (רש"י), כי נח נפשיה אפסיק עמוּדא דנונרא בין דידיה לכלא עלמא וכו', אמר רבי זירא אהני ליה שוטיה לסבא (שוט של הדס שהיה מרקד בו, רש"י) ואמרי ליה שטותיה לסבא (שהיה מתנהג פשוטה, רש"י), ואמרי ליה שיטתיה לסבא (שיטתו ומנהגו, רש"י), דשטות זו הרי היא למעלה מן הדעת, שהוא מדרגה גבוהה ונפלאה במאד מאד, דאיש ואשה הרי זכו הרי שכינה שרויה ביניהם, דאיש הוא אש י' ואשה הוא אש ה', וכאשר זכו אז הרי הם י"ה כו', (ובא בגלוי בנגן עדי עד כו'), אם בן הרי זו מדרגה גבוהה, לכן בשביל זה זכה לגלויים נעלים ביותר דאפסיק עמוּדא דנונרא כו', שזוהו בחינת גלוי אור בגלוי ממש כו'. ובאור הענין הוא, דהנה אור-אין-סוף הרי לית מחשבה תפיסא ביה כלל, והוא למעלה מגדר השגה, דכל השגה הנה גם היותר נעלית הרי הוא בגדר השגה על כל פנים, אבל מה שאינו בגדר השגה הרי אי אפשר שיחפס בהשגה כלל, וכדאיתא ב'ספר של בינונים' פרק יח, ולגבי הקדוש ברוך הוא שהוא למעלה מן השכל והדעת ולית מחשבה תפיסא ביה כלל, הכל כפתיים אצלו? תברך, דכתיב "ואני בער ולא אדע בהמות הייתי עמך, ואני תמיד עמך" וגו', כלומר שבוזה שאני בער ובהמות אני תמיד עמך, דבכדי להגיע לעצמותו יתברך הוא על ידי בטול הרצון שלמעלה מטעם ודעת, ולכן נקראת בחינה ומדרגה זו בשם שטות. וזהו גם כן מה שהנביא נקרא בשם משגע, וכמו שכתוב "מדוע בא המשגע הזה", דהנה בעת התגלות הנבואה היה צריך להיות בהפשטת הגשמיות²⁴, והינו הפשטת השכל והמדות, ולהיות בבחינת בטול שלמעלה מטעם ודעת, וזהו גם כן ענין הפשטת הלבושים בעת הנבואה, וכמו שכתוב בשאול "ויפשט גם הוא את²⁵ בגדיו ויתנבא", דהלבושים הם באים מצד חטא עץ הדעת, דקדם החטא כתיב "ויהיו שניהם ערומים כו' ולא יתבששו", ועל ידי חטא עץ הדעת נתחדש ענין הלבושים, וידוע דעקר החטא הוא ההרגש המערב בטוב ורע, וכתיב "וידעו כי עירמם הם", שנתחדש בהם ההרגש המערב בטוב ורע, שזוהו גם כן ענין הלבושים, ההרגש המערב בטוב ורע, ובשרשו הוא הרגש השכל והמדות, ולכן בעת הנבואה היה צריך להיות הפשטת הלבושים שהוא ענין הפשטת ההרגש דשכל ומדות, והינו להיות בבחינת בטול הפחות והחושים, וכמבאר ברמב"ם בהלכות יסודי התורה, "מיסודי הדת לידע

24) תניא קונטרס אחרון דיבור המתחיל להבין מה שכתוב בפרי עץ חיים בשם רעיא מהימנא פרשת משפטים. וראה זוהר חלק ב קטז, ב. - ועיי' גם כן טור ושולחן ערוך אורח חיים סימן צח. שולחן ערוך רבנו שם והלכות תלמוד תורה פרק ד סעיף ה. 25) בכתוב (שמואל א יט, כד) ליתא תיבת "את". אבל ככפנים הוא בגוף כתב יד קודש דתרנ"ח, מה שאין כן ב[קונטרס] ומעין (מאמר כו פרק א).

שְׁהָא-ל יתְבַרַךְ מְנַבֵּא בְּנֵי אָדָם, וְהַנְּבוּאָה חָלָה עַל חֶכֶם וְגִבּוֹר הַמִּתְגַּבֵּר עַל יִצְרוֹ, וְאֵין יִצְרוֹ מִתְגַּבֵּר עָלָיו בְּשׁוֹם דְּבָר, וְכַמְבֹאֵר שֶׁם בְּאַרְפָּה, וְלִכְּן נִקְרָאת בְּחִינָה זֹו שְׁטוּת, שְׁזָהוּ הַהִטְיָה לְמַעְלָה מִן הַדַּעַת וְהַשְׁגָּה, וְלִהְיוֹת שְׁהַעֲבֹדָה בְּמִשְׁכָּן וּמִקְדָּשׁ הוּא לְאַהֲפֵכָא חֲשׂוּכָא לְנַהוּרָא, דְּהַחֲשֵׁף עֲצָמוּ יְאִיר, וְהִינּוּ דְמַהֲשֵׁטוֹת דְּלַעֲמַת זֶה יְהִיָּה בְּבַחֲינַת שְׁטוּת דְּקִדְשָׁה, לְכֵן הִיָּה הַמִּשְׁכָּן מִעֲצֵי שֵׁטִים דְּוִקָא, וְהִינּוּ הַלְמַעְלָה מִן הַדַּעַת הַמִּתְבַּרַר וְנַעֲשֶׂה מִן הַלְמַטָּה מִן הַדַּעַת. וְזָהוּ "וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹכְכֶם", בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וְזֶה בָּא עַל יְדֵי עֲבֹדַת הָאָדָם בְּעֲבֹדַת הַבְּרוּרִים שְׁלוֹ, שְׁפוּעַל לְאַהֲפֵכָא חֲשׂוּכָא לְנַהוּרָא, וְהִינּוּ לְהַפֵּךְ אֶת הַלְמַטָּה מִן הַדַּעַת דְּעוֹלָם (פּוּן וְעוֹלֵט), שְׁיִהְיֶה מִזָּה לְמַעְלָה מִן הַדַּעַת, דִּישְׁנָם כְּמָה דְּבָרִים בְּאָדָם שְׁהוּא נוֹהֵג וְעוֹשֶׂה בֵּן וְוִילַע אֲזוּי טוּט וְוִעֵלֵט, וְהַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הֵם כְּמוֹ חֵק שְׁבִלְתִּי מְזוּזִים אוֹתוֹ מִמְקוֹמוֹ לְפִי דְכֵן הוּא הַנְּהַגַת הָעוֹלָם, וְכִמוֹ בְּכִמָּה עֲנִינִי נְמוּס וְהַדּוּמָה כּו', הֵנָּה אֶת זֶה צְרִיכִים לְהַפְכוֹ אֶל הַלְמַעְלָה מִן הַדַּעַת בְּעֲבֹדָה, וְכִמוֹ עַל-דֶּרֶךְ-מֶשֶׁל זְמַנֵּי הָאֲכִילָה וְזְמַנֵּי הַשְׁנָה, הֵנָּה מִצַּד הָרְגֵשׁ הָעוֹלָם הֵם קְבוּעִים בְּעִתִּים וְזְמַנִּים, וְגַם כְּשֶׁצָּרִיךְ לְהַתְעַסֵּק בְּמִשְׂא וּמִתָּן, וּמְכַל מְקוֹם הֵנָּה זְמַנִּים הָאֵלֶּה עַל פִּי הָרַב בְּלְתִי נִיזְזִים וּבְלְתִי נְדָחִים כָּלָל וְעָקֵר, וְזְמַנֵּי הַקְּבִיעוּת שֶׁל תּוֹרָה וְתַפְלָה הֵם נְדָחִים וְאֵין לָהֶם קִבְעָה, וְיֵשׁ שְׁהֵם נְדָחִים חֲסִי-וְשְׁלוֹם לְגַמְרִי, הֵנָּה הָאָדָם אֲשֶׁר נוֹתֵן אִיזָה חֲשָׁבוֹן לְנַפְשׁוֹ, הָאֵם יֵשׁ אִיזָה חֲכָמָה בְּהַנְהַגָּה כְּזוֹ, דְּמִי הוּא הַיּוֹדֵעַ עֲתוֹ וְזְמַנּוֹ, וְכִדְאִיתָא בְּמִדְרָשׁ רַבָּה²⁶ "אֵין אָדָם שְׁלִיט לֹאמַר הַמִּתִּינּוּ לִי עַד שְׁאַעֲשֶׂה חֲשָׁבוֹנוֹתִי וְעַד שְׁאַצְנֶה לְבֵיתִי" כּו', וְאִיךְ יִתֵּן כָּל נַפְשׁוֹ עַל דְּבַר שְׂאֵין בּוֹ מִמֶּשׁ כָּלָל, וְעַל הָעָקֵר מַה שְׁהִיָּתָה הַכּוֹנֵה בִּירִידַת נַשְׁמָתוֹ לְמַטָּה הוּא שׁוֹכַח לְגַמְרִי, וְהוּא רַק מִצַּד הָרוּחַ שְׁטוּת שְׁמִכְסָה עַל הָאֲמָת, הֵנָּה זֹאת תַּהֲיֶה עֲבֹדַתוֹ לְהַפֵּךְ שְׁטוּת זֶה דְּעוֹלָם, וְיַעֲמֵד עַל נַפְשׁוֹ וְיִקְבַע לוֹ עֵתִים לְתוֹרָה, וְאֵז הֵנָּה "וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹכְכֶם", שְׁיִאִיר לוֹ גְלוּי אֹר אֱלֹקֵי בְּנַפְשׁוֹ, וְזָהוּ כַּד אֲתַכְפִּיא סִטְרָא אַחְרָא, שְׁעַל יְדֵי שְׁפוּעַל לְהַפֵּךְ אֶת הַשְׁטוּת דְּנַפְשׁ הַבְּהִמִית אוֹן דְּעַם קֵאֵף פּוּן וְעוֹלֵט אֶל הַקְּדָשָׁה בְּקִיּוּם הַתּוֹרָה וְהַמְצָוֹת, אֲז אֶסְתַּלַּק יְקָרָא דְּקוּדְשָׁא-בְּרִיךְ-הוּא בְּכוֹלְהוּ עֲלַמִּין, שְׁמֵאִיר וּמִתְגַּלָּה אֹר הַסּוֹבֵב כָּל עֲלַמִּין.

קְצוּר. יְבֵאֵר שְׁטוּת וְהִטְיָה לְמַעְלָה מִטַּעַם וְדַעַת דְּקִדְשָׁה, וְכִמוֹ הַפְּשֻׁט הָרְגֵשׁ הַשְּׁכָל וְהַמְדוּת בְּעַת הַנְּבוּאָה. הַמִּשְׁכָּן מִעֲצֵי שֵׁטִים, אֲתַהֲפֵכָא דְשְׁטוּת דְּלַעֲמַת זֶה לְשְׁטוּת דְּקִדְשָׁה. וְעַל דֶּרֶךְ זֶה בְּעֲבֹדַת כָּל אֶחָד וְאֶחָד.